

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **E. A.**, státní příslušnost Irácká republika, t.č. umístěn v ZZC Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, Praha 8-Karlín, proti žalované **Policii České republiky**, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, se sídlem 30. dubna 24, Ostrava-Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.9.2015 č.j. KRPT-208697-19/ČJ-2015-070022, o zajištění,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1, 3 a 5 zákona č. 326/1999 Sb. (zákon o pobytu cizinců) o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného předpisu Dublinského nařízení. Doba zajištění stanovila dle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů, tedy do 27.10.2015. V odůvodnění uvedla, že účastník řízení byl dne 26.9.2015 v 23:55 hod. kontrolován hlídkou Policie ČR v mezinárodním rychlíku R 406 Chopin, jedoucího z Rakouska do Německa na trase Vídeň-Berlín přes Českou republiku, kdy policistům Policie ČR nepředložil platný cestovní doklad ani platné vízum, či povolení k pobytu, které by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území České republiky. Z toho důvodu byl dne 27.9.2015 v 00:05 hod. zajištěn a následně eskortován k provedení dalších opatření. Svým chováním porušil povinnost danou ust. § 103 písm. n) zák.č. 326/1999 Sb. Následně byla provedena lustrace v dostupných evidencích policie s negativním výsledkem, provedeno daktyloskopování spojené s lustrací v systémech AFIS s negativním výsledkem a EURODAC s pozitivním výsledkem se záznamem v Bulharsku. Vzhledem k tomu, že vstoupil na území ČR neoprávněně, dopustil se porušení povinnosti citovaného právního ustanovení a vzhledem k tomu, že současně jde o žadatele o mezinárodní ochranu v Bulharsku, bylo mu dne 28.9.2015 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území dle ust. § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a následně bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle ust. § 129 odst. 1 a 3 téhož zákona s odkazem na Nařízení č. 604/2013. Vzhledem k tomu, že účastník řízení nemá na území žádné trvale žijící příbuzné a v ČR byl pouze krátkou chvíli, dle jeho vyjádření neměl v úmyslu usadit se v ČR, Česká republika je pro něj jen tranzitní zemí, ve snaze dostat se do Německa, bude předán do Bulharska, tedy do země, která se zavázala sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií. Správní orgán neshledal žádné překážky, které by bránily v předání účastníka řízení do Bulharska. Správní orgán se zabýval i možností využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, avšak po zjištění, že účastník řízení nemá na území ČR hlášený pobyt, Českou republiku využil jen jako tranzitní zemi, nemá ani finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených případnou realizací přemístění a v ČR nežije žádný jeho příbuzný ani známý, který ho ubytoval, případně se za něho finančně zaručil, neshledal správní orgán důvod k využití mírnějšího opatření. Z uvedených důvodů dospěl správní orgán dále k závěru, že zajištěním a jeho umístěním do Zařízení nedojde k porušení práv na jeho rodinný či soukromý život a zajištění není nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu. Doba zajištění se stanovila na 30 dnů, když byly respektovány lhůty stanovené Nařízením č. 604/2013 k předložení žádosti o převzetí do Bulharska. Bulharsko má pak dvoutýdenní lhůtu na odpověď a OAMP má poté dobu 6ti týdnů, do které je povinna cizince předat.

Obsah žaloby

[3] Žalobce v zastoupení advokátem podal u zdejšího soudu v zákonné lhůtě žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí a navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Dále, aby soud zavázal žalovanou uhradit náklady řízení žalobci do tří dnů od právní

moci rozsudku. Uvedl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaná porušila čl. 28 odst. 2 a 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 tak, že a) žalovaná zajistila žalobce na základě předpisu, jehož aplikace na případ žalobce není možná, b) při rozhodování nesprávně byla posouzena otázka, zda existuje reálný předpoklad, že k předání žalobce do jiného členského státu EU ve stanovené lhůtě dojde.

[4] Nemohlo dojít k zajištění na základě čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, a tím ani na základě § 129 odst. 1 ZPC, neboť chybí zákonem stanovená objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince. V tomto smyslu odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.6.2015 č.j. 42A 12/2015-78, když obdobný závěr byl v minulosti vysloven i německým Spolkovým soudním dvorem a rakouským Správním soudním dvorem. Obdobně rozhodoval i Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9.7.2015 č.j. 1A 47/2015-21. S odvoláním na tato rozhodnutí k zajištění žalobce došlo „na základě rozhodnutí vydaného dle právních předpisů, které byly shledány jako neaplikovatelné“, což způsobuje, že takové rozhodnutí je nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s.r.s. K problematice označené b) podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení mohou členské státy „zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu“. Přemístění cizince do jiného členského státu EU tak představuje jediný účel, pro který může být zajištění podle čl. 28 nařízeno, a proto je nutno přemístitelnost cizince považovat za podmínku, jejíž nesplnění činí zbavení osobní svobody nezákonné. S odkazem na jiná rozhodnutí soudů členských zemí EU zdůraznil, že není-li předpoklad vyhoštění či přemístění cizince reálný, stává se zajištění nezákonné a musí být ukončeno, resp. nesmí být nařízeno. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2010 č.j. 2As 80/2009-66 a zdůraznil, že k zajištění cizince dle § 129 odst. 1 ZPC může dojít pouze tehdy, je-li perspektiva jeho navrácení či přemístění reálná. Proto s ohledem na § 68 odst. 3 správního řádu je nutné, aby se příslušná úvaha o realizovatelnosti přemístění žalobce do Bulharska v rozhodnutí o zajištění objevila a byla náležitě zdůvodněna. Navíc nezbytnost posouzení této otázky vyplývá i z informací, že předpoklad přemístění žalobce do Bulharska v příslušných lhůtách reálný není. Ze zveřejněných údajů vyplývá, že k přemístění do Bulharské republiky dochází ojediněle, za prvních 9 měsíců 2015 Česká republika do Bulharska odeslala celkem 61 žádostí, přičemž k faktickému přemístění došlo jen v 7 případech, když v 7 případech došlo v měsíci červnu. Nelze sice vyloučit faktické přemístění žalobce do Bulharska, avšak pravděpodobnost je malá, přibližně 11,5 %. Možnost přemístění žalobce do Bulharska tak nelze považovat za pravděpodobnou, a tedy neexistuje reálný předpoklad, že by k přemístění ve lhůtách stanovených Dublinským nařízením došlo.

Vyjádření žalované

[5] Žalovaná při předkládání věci zdejšímu soudu se současně vyjádřila k žalobě, když v úvodu uvedla, že žaloba byla podána po 30ti dnech od doručení rozhodnutí v rozporu s ust. § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Ve vyjádření uvedla, že dne

28.9.2015 bylo vedeno správní řízení ve věci neoprávněného vstupu a pobytu na území České republiky a téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona č. 326/1999 Sb. Téhož dne bylo rovněž vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 5 zákona č. 326/1999 Sb. za účelem jeho předání podle Nařízení č. 604/2013 do Bulharska, kde žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Poukázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 28.2.2011 č.j. 5A 33/2011, které bylo potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15.7.2011 č.j. 7As 76/2011. Dále uvedla, že žalobce nedisponoval platným cestovním dokladem a vízem, neměl finanční prostředky k následnému vycestování z území ČR, proto správní orgán přistoupil k zajištění. Uložení zvláštních opatření se mu jevilo jako neúčelné a doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody s přihlédnutím, že nedisponuje platným cestovním dokladem, finančními prostředky, a taktéž k předpokládané složitosti přípravy k výkonu předání. Užití zvláštního opatření za účelem vycestování v případě žalobce je neúčinné, neboť jeho úmysl dostat se do Německa byl zřejmý. Dále správní orgán zdůraznil, že se zabýval i přiměřeností zajištění, vycházel z ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Závěrem zdůraznil, že dne 29.10.2015 správní orgán obdržel informaci z Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 26.10.2015, že obdrželi souhlasné stanovisko bulharské strany o převzetí žalobce zpět na své území. Důvody k zajištění z tohoto pohledu nadále trvají.

Skutečnosti zjištěné z obsahu správního spisu

[6] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl dne 27.9.2015 v 00:05 hod. v železniční stanici ČD Břeclav podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, zajištěn. Při kontrole jako cestující vlaku R 406 CHOPIN, jedoucí ve směru jízdy z Rakouska přes ČR do Německa, byl bez cestovního dokladu. Totožnost byla osvědčena čestným prohlášením žalobce dne 27.9.2015 a dne 28.9.2015 bylo zahájeno správní řízení ve věci zajištění za účelem jeho předání nebo průvozu dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 5 zákona č. 326/1999 Sb. a rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že nemá v ČR žádné rodinné příslušníky ani osoby blízké, v domovském státě neměl politické, rasové nebo náboženské problémy, nežádá v ČR o azyl a chce jet do Německa. Dále uvedl, že chce žít v Německu, chce tam studovat a zatím nikde o azyl nežádal. Dne 28.9.2015 bylo vydáno rozhodnutí č.j. KRPT-208697-17/ČJ-2015-070022 o uložení povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. se stanovením doby 10 dnů od doručení tohoto rozhodnutí. Dne 28.9.2015 pod č.j. KRPT-208697-19/ČJ-2015-070022 bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1, 3 a 5 zákona č. 326/1999 Sb., o zajištění, za účelem předání podle použitelného právního předpisu Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, kdy doba zajištění se stanovuje na 30 dnů, do 27.10.2015. Dále ve správním spise založen z 12.10.2015 úřední záznam o zkoumání důvodu zajištění cizince o obsahu, že dne 30.9.2015 byla zaslána informace o zajištění cizince v ZZC Bělá-Jezová na OAMP k zahájení postupu podle Nařízení Rady č. 604/2013 o přijetí jmenovaného cizince zpět do Bulharské republiky, a protože do 12.10.2015 nebylo

v dané věci rozhodnuto, nadále trvají důvody pro zajištění. Rozhodnutím ze dne 26.10.2015 č.j. KRPT-208697-31/ČJ-2015-070022 byla podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. prodloužena doba trvání zajištění podle § 129 odst. 1 a odst. 3 cit. zákona, která je nezbytná k pokračování přípravy předání podle přímo použitelného právního předpisu na 14 dnů. Ze dne 29.10.2015 oznámení o zahájení řízení podle Rady č. 604/2013 o obsahu, že dne 26.10.2015 bylo obdrženo souhlasné stanovisko bulharské strany s převzetím uvedeného cizince zpět na jejich území, a protože v nejbližších dnech tak bude jmenovanému předáno rozhodnutí o zastavení řízení a jeho předání do Bulharska, žádá-li o prodloužení lhůty pro zajištění z důvodu probíhajícího Dublinského řízení.

Posouzení krajským soudem

[7] O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s., a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, bez jednání s ohledem na shodný souhlas žalované i strany žalobce s projednáním věci bez ústního jednání.

[8] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[9] Nejdříve k námitce žalované ohledně opožděnosti žaloby. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28.9.2015, což potvrzuje podpis žalobce na originálu napadeného rozhodnutí. Žalobce byl řádně poučen o 30denní lhůtě od doručení rozhodnutí k podání žaloby dle § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Jestliže žalobci bylo rozhodnutí doručeno dne 28.9.2015, pak od následujícího dne mu začala běžet třicetidenní lhůta, přičemž poslední den lhůty připadl na 28.10.2015. Na den 28.10.2015 však připadl svátek (§ 1 a § 2 zákona č. 245/2000 Sb., o státních svátcích), proto byl posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den, tj. čtvrtek 29.10.2015 a toho dne byla žaloba podána (doručeno do datové schránky dne 29.10.2015 v 15:43 hod). Žaloba s ohledem na uvedené je včasná.

[10] K žalobnímu bodu a). Žalobce zpochybnil samotný právní základ pro jeho zajištění z důvodu, že chybí zákonem stanovená objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.6.2015 č.j. 42A 12/2015-78, jehož hlavní myšlenkou je možnost aplikace zajištění cizince dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení jediné v případě existence objektivních kritérií v národní legislativě, na základě nichž je možné posoudit v každém jednotlivém případě existenci důvodů, pro které je možné se domnívat, že cizinec může uprchnout. Právě absentující definice v zákoně činí neaplikovatelnost čl. 28 Dublinského nařízení.

[11] Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem*

Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle citovaného ustanovení se rozhoduje podle přímo použitelného právního předpisu Evropského společenství, kterým je nepochybně v současné době Nařízení č. 604/2013, které nahradilo s účinností od 1.1.2014 dřívější Nařízení č. 343/2003.

[12] Podle čl. 28 odst. Dublinského nařízení platí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Stěžejním v citovaném ustanovení je výklad pojmu „existence nebezpečí útěku“, resp. vážné nebezpečí útěku. Samotné Nařízení v čl. 2 písm. n) definuje pojem „nebezpečím útěku“ jako existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout. Pojem „vážné nebezpečí útěku“ je již dlouhodobě opakovaně konstantně vykládán Nejvyšším správním soudem, např. viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 23.11.2011, č.j. 7As 79/2010-153, rozsudek ze dne 17.6.2015, č.j. 1 Azs 39/2015-56, rozsudek ze dne 9.10.2014, č.j. 2 Azs 57/2014-30 a další, a proto má soud za to, že ve spojení definice „nebezpečím útěku“ dle čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení a výkladu tohoto pojmu ustálenou judikaturou správních soudů, měl správní orgán přesně vytyčené mantinely pro interpretaci předmětného pojmu.

[13] Krajský soud odkazuje dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.6.2015 č.j. 2 Azs 49/2015-48, ve kterém pro naplnění pojmu „vážné nebezpečí útěku“ vytyčil splnění dalších podmínek ve smyslu: 1) úmysl pokračovat dále v cestě do Evropské unie, 2) nevyčkání do předání orgánům příslušného členského státu, 3) porušování právních předpisů členských států. U žalobce došlo k naplnění všech těchto kritérií. Žalobce při kontrole hlídkou policie České republiky vlakového spoje R 406 Chopin, jedoucího z Rakouska do Německa na trase Vídeň-Berlín, na vlakovém nádraží Břeclav policistům nepředložil platný cestovní doklad ani platné vízum či povolení k pobytu, které by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Neoprávněným vstupem na území České republiky porušil povinnost stanovenou zákonem č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, a to ust. § 103 písm. n), kdy cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Po provedené následné lustraci v systému EURODAC zjištěn záznam v Bulharsku. Žalobce pak sám uvedl, že v České republice nemá žádnou rodinu ani známé, v ČR nechce zůstat, chce do Německa, která je jeho cílem cesty, přičemž za účelem dosažení svého cíle opakovaně nelegálně překročil vnější hranice Evropské unie a z trasy kterou absolvoval, je zcela zřejmé, že celou dobu směřuje do Německa. Dosavadní chování žalobce nedává záruku, a v tom soud zcela přisvědčil žalované, že vyčká na území ČR do doby, než dojde k předání do Bulharska, naopak je více než pravděpodobně, že veškerou svou snahu nadále zaměří na vstup do Německa.

[14] Dle názoru soudu správní orgán přesvědčivě a dostatečně vyhodnotil podmínky pro zajištění žalobce, podrobně odůvodnil i svou úvahu ohledně neuplatnění zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a soud se i v tomto s žalovaným správním orgánem zcela ztotožnil. Žalobce nemá v České republice rodinu ani žádné známé, přicestoval bez finančních prostředků a žalobce se netajil tím, že Česká republika není jeho cílovou zemí, chce do Německa. U žalobce existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání.

[15] Krajský soud opakovaně uvádí, že nepřisvědčil oprávněnosti žalobnímu bodu a), neboť nemá důvod nerespektovat dosavadní právní názor Nejvyššího správního soudu v otázce výkladu čl. 28 Dublinského nařízení a pojmu "nebezpečí útěku", a to ani po konfrontaci žalobcem uváděných rozhodnutí cizozemských soudů.

[16] K žalobnímu bodu b). Žalobce zpochybnil reálnost přemístění žalobce do Bulharska s ohledem na dostupné informace, které nasvědčují tomu, že předpoklad k přemístění do Bulharska v příslušných lhůtách reálný není s odkazem na statistiku Ministerstva vnitra, která vypovídá o pravděpodobnosti přemístění v míře cca 11,5 %. Součástí správního spisu je oznámení o zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013 ze dne 29.10.2015 o obsahu, že bylo oznámeno Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, že k žádosti o přijetí žalobce zpět do Bulharska bylo již dne 26.10.2015 sděleno souhlasné stanovisko bulharské strany s převzetím cizince zpět na jejich území; v nejbližších dnech tak bude cizinci předáno rozhodnutí o zastavení řízení a jeho předání do Bulharska. Z toho důvodu bylo požádáno o prodloužení lhůty pro zajištění dle ust. § 129 zák. č. 326/1999 Sb. I když žalobce míru 11,5 % úspěšného přemístění hodnotí spíše nepravděpodobností přemístění, nutno konstatovat, že z uvedeného nelze dojít k závěru, že předávání do Bulharska vůbec nefunguje v intencích pravidel Dublinského nařízení. Jestliže je alespoň potencionálně možné, že dojde k předání cizince, správní orgán je oprávněn zajistit cizince (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009-61). Soud tak nepřisvědčil ani tomuto žalobnímu bodu.

[17] Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[18] Výrok II. a III. o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl úspěšný a žalované žádné náklady řízení nevznikly

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 6.11.2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně